

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.014/2024/4.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Janklovics Tibor egyéni ügyvéd (Cím5) által képviselt **ifjabb Felperes1** (Cím2) I. rendű, **II. rendű felperes** (II.rendű felperes címe) II. rendű és **Felperes1né III.rendű felperes** (III. rendű felperes címe) III. rendű felpereseknek – a Budapesti 71. számú Ügyvédi Iroda cím6, ügyintéző: dr. Nagy Gergely Tamás ügyvéd) által képviselt **Alperes1.** (Cím1.) alperes ellen kártérítés és sérelemdíj megfizetése tárgyában indult perében a Fővárosi Törvényszék 21.M.70.217/2020/15. sorszámú ítélete ellen a felperesek által 17. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részében helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 420.000 (négy százhuszezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felpereseket, hogy az esedékesség napjáig egyetemlegesen fizessenek meg az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételi számlájára 320.000 (három százhuszezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság határozata és az általa megállapított tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a felperesi jogelőd által indított perben a 21.M.70.217/2020/15. számú, 2021. január 22. napján meghozott ítéletével 7.306,26 euró kártérítés és késedelmi kamat megfizetésére kötelezte az alperest. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította és a felperesi jogelődöt kötelezte az alperes javára 215.500 forint + áfa perköltség megfizetésére.

[2] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperesi jogelőd 2003. óta állt munkaviszonyban az jogelőd1-vel, az alperes jogelődjével, termelési és logisztikai vezető, majd műszaki igazgató munkakörben.

[3] Az elsőfokú bíróság – ítéletének fellebbezéssel érintett részében - megállapította, hogy 2015-ben az alperesnél a vezetőség gyanús megrendeléseket észlelt a felperesi jogelőd által irányított Műszaki Osztályon. A raktárban, továbbá egyes beruházások eszközein olyan alkatrészeket találtak, amelyeken az eredeti gyári számot lekaparták. Az ügy feltárására belső vizsgálat indult, ennek során a felperesi jogelőd egyik beosztottja egyéb érdekelt1 karbantartási vezető és raktárfelelős szakmai tevékenységét és magánéletét is magánnyomozókkal figyeltették meg. A Gazdasági Osztály munkatársai között, akik a számlák és a raktári készlet ellenőrzésével foglalkoztak, találgatás indult meg arról, hogy történtek-e visszaélések, illetve egyéb érdekelt1on kívül volt-e más érintett munkavállaló. Az alperes által megbízott magánnyomozók több alperesi munkavállalót is meghallgattak, de ennek során egyéb érdekelt1on kívül mást nem neveztek meg.

[4] Az alperes vezetősége a vizsgálat adatai alapján arra a következtetésre jutott, hogy egyéb érdekelt1on kívül a felperesi jogelődöt, mint közvetlen felettest is érintették a feltárt visszaélések. Ezt követően 2015. november 5. napján a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére irányuló ajánlatot tettek. A felperesi jogelőd az ajánlatot visszautasította, ezután az alperes 2015. november 9-én azonnali hatályú felmondással szüntette meg a munkaviszonyát. Ezzel egyidőben az alperes vezetősége ismeretlen tettes ellen feljelentést tett. A Rendőrkapitányságlán ügyszám1 szám alatt büntetőeljárás indult. A büntetőeljárás során a felperesi jogelődöt gyanúsítottként hallgatták meg, majd 2018. május 30-án megszüntették a nyomozást bűncselekmény elkövetése hiányában.

[5] Az azonnali hatályú felmondást követően a munkatársak egymás között beszéltek arról, hogy mi lehetett az indoka a felperesi jogelőd elbocsátásának, annak volt-e köze egyéb érdekelt1 ügyéhez. Azt is megbeszélték, hogy a magánnyomozók több kollégát megkérdeztek az ügyben. tanú3 munkavállaló a Gazdasági Osztályon dolgozó munkatársaktól hallott szóbeszédet, tanú10 munkavállaló pedig közvetlenül a felperesi jogelődtől értesült az elbocsátás és a büntető feljelentés körülményeiről. A munkatársak között ismertté vált egy irat, ami a felperesi jogelőd vagyonának zár alá vételével volt kapcsolatban. Ez további alapot adott szóbeszédre. Egy munkatárs telefonon tájékoztatta tanú9 korábbi ügyvezetőt arról, hogy bizonyíték van a felperesi jogelőd által a munkáltató sérelmére elkövetett bűncselekményre. Egyéb információt az illető a vezetőség utasítására hivatkozva nem közölt.

[6] Az elbocsátás tényét az alperesi társaság ügyvezetője jelentette be a munkavállalóknak, de az indokokat nem közölte és egyéb magyarázatot sem fűzött az eseményekhez. Minden munkavállalóval külön is elbeszélgetett és figyelmeztette őket arra, hogy az ügyről senkinek ne adjanak tájékoztatást és semmilyen információt ne közöljenek. Ennek következtében a munkavállalók a cég üzletfeleinek, partnereinek az érdeklődése esetén csupán annyit közöltek a felperesi jogelőről, hogy a munkaviszonya megszűnt és egyéb tájékoztatást nem adtak.

[7] A felperesi jogelőd huzamosabb ideig alelnök volt a szervezetnél. Az azonnali hatályú felmondást és az alperes feljelentését követően a vezetőség elé tárta a helyzetét, majd 2016. június 8-án önként benyújtotta a lemondását az alelnöki tisztségről. 2018. áprilisában a szövetségnél fennálló tagságát is megszüntette.

[8] A felperesi jogelőd az azonnali hatályú felmondás jogellenességével összefüggésben munkaügyi pert kezdeményezett. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2017. október 18-án kelt ügyszám 2. számú ítéletével az azonnali hatályú felmondás jogellenességének jogkövetkezményeként kártérítés címén járó munkabér és egyéb járandóságok megfizetésére kötelezte az alperest. Az elsőfokú ítélet jogerőre emelkedett.

[9] Az elsőfokú bíróság – ítéletének a fellebbezéssel érintett részében – a 4.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére irányuló keresetet a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 9. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. § (1) bekezdése, 2:43. § (1) bekezdés d) pontja, 2:45. §-a és 2:52. §-a, az Mt. 166. § (1) bekezdése és 167. § (1) bekezdése alapján vizsgálta.

[10] Megállapította, hogy többlet tényállási elem hiányában önmagában nem képezte sérelemdíj megállapításának az alapját az a tény, hogy az alperes, mint munkáltató büntető feljelentést tett. Az elsőfokú bíróság a Kúria gyakorlatára utalva kifejtette, hogy egy feljelentés többlet tényállási elem hiányában, még abban az esetben sem valósít meg személyiségi jogsértést, amennyiben utóbb az érintett ártatlanságát állapítják meg a büntetőeljárás során. A feljelentés abban az esetben sérthet személyiségi jogot, amennyiben a feljelentő jobb tudomása ellenére állít valótlan, sértő tény, vagy a feljelentés a kifejezőmódjában indokolatlanul bántó, sértő, megalázó kifejezéseket is tartalmaz. Megvalósíthatja a személyiségi jogsértést az is, hogy ha kellő alap nélkül történik a meggyanúsítás.

[11] Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás adatai alapján ilyen többlet körülményeket nem talált bizonyítottnak. Az alperes bár megnevezte a felperesi jogelődöt a feljelentésben, ismeretlen tettes ellen tett feljelentést, ami nem tartalmazott indokolatlanul

bántó, sértő és megalázó kifejezéseket. Lényegében ilyen állítása a felperesi jogelődnek sem volt. Az sem bizonyított, hogy az alperes nyilvánvalóan alaptalanul tett feljelentést. A perben tanúként meghallgatott tanú8 gazdasági vezető azt adta elő, hogy a visszaélések kivizsgálása során az a meggyőződése alakult ki, nemcsak egyéb érdekelt, hanem más vezető is érintett volt az ügyben. Erre már korábban is gyanakodtak és a tanúnak a vizsgálatot követően az volt az álláspontja, hogy a feljelentéssel érintett események a felperesi jogelőd, mint felettes tudomása nélkül nem valósulhattak meg.

[12] Azt a körülményt, hogy az alperes részéről kialakult egy meggyőződés a felperesi jogelőd bűnösségével kapcsolatban, alátámasztotta tanú9 korábbi ügyvezető tanúvallomása is. A tanú előadta, hogy egy alperesi vezető tájékoztatta őt arról, hogy bizonyítékok vannak súlyos bűncselekmény elkövetésére, amelyben a felperesi jogelőd is érintett. Mindezek alapján nem volt megállapítható, hogy az alperes jobb tudomása ellenére nyilvánvalóan alaptalan feljelentést tett, illetve visszaélésszerűen gyakorolta ezt a jogát. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a feljelentéssel összefüggésben nem találta megállapíthatónak a személyiségi jogsértést.

[13] Abban a kérdésben, hogy az azonnali hatályú felmondás és a feljelentés tartalma tudomására jutott-e munkavállalóknak, illetve ennek elkerülése érdekében az alperes miként járt el, a következőket állapította meg.

[14] tanú10 és tanú3 tanúvallomása azt igazolta, hogy valóban volt szóbeszéd a felperesi jogelőről és a két tanú többször is beszélgetett egymással a perbeli időszakban a vizsgálattal érintett ügyről is. Egyikük sem állította azonban, hogy az alperesi vezetőktől kaptak információkat. tanú3 kifejezetten a Gazdasági Osztály munkavállalóitól hallott közléseket és ezeket osztotta meg tanú10 fel. tanú10 pedig közvetlenül a felperesi jogelődtől kapott tájékoztatást az elbocsátás és a büntetőeljárás tényéről.

[15] Az elsőfokú bíróság a felperesi jogelőd vagyonának zár alá vételével kapcsolatos irat esetében sem találta bizonyítottnak az alperes jogsértését. Nem lehetett megállapítani ugyanis, hogy a hivatkozott dokumentum az alperesi vezetők mulasztása folytán került a munkavállalók birtokába. Ezen kívül a magánnyomozók eljárásával kapcsolatos felperesi állítások sem nyertek igazolást, mivel tanú2 tanúvallomása azt igazolta, hogy a magánnyomozók kizárólag kérdéseket tettek fel, a felperesi jogelődre nézve semmilyen terhelő állítást nem fogalmaztak meg.

[16] Mindezek mellett több tanúvallomás alátámasztotta, az ügyvezető és több vezető nyomatékosan közölte a munkavállalókkal, hogy senkivel nem oszthatnak meg információkat az ügyről. tanú3 vallomása ezzel egyezően azt igazolta, hogy harmadik személyek irányában még érdeklődésre sem közöltek többlet információt az elbocsátás tényén kívül. tanú9 tanúvallomása pedig azt támasztotta alá, hogy egy vezető alperesi munkavállaló tájékoztatta őt a felperesi jogelőddel kapcsolatban bizonyítékok fennállásáról, de ezen kívül

semmilyen konkrétumot nem közölt. Ebből az következett, hogy a felperesi jogelődre vonatkozó szóbeszéd nem az alperesi vezetéstől származott.

[17] Önmagában azt a tényt, hogy a felperesi jogelőd elbocsátása szóbeszéd tárgya volt, nem lehetett sérelemdíjat megalapozó körülményként értékelni. Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság az EBH2019.M.1 számú határozatban foglaltakat tekintette irányadónak. Az elvi határozat értelmében azt kellett igazolni, hogy a jogsértés kifejezetten a munkáltató magatartásának a következménye volt. Jelen perben azonban az alperes akkori vezetői bizonyítottan mindent megtettek annak érdekében, hogy a felperesi jogelődre vonatkozó információk ne jussanak illetéktelen személyekhez sem a társaságon belül, sem a külső partnerek irányában. Amennyiben ennek ellenére mégis eljutottak információk illetéktelenekhez, az semmiképpen nem volt az alperes terhére értékelhető.

[18] Az elsőfokú bíróság a szervezetiben betöltött alelnöki pozíció és a tagsági jogviszony elvesztésével kapcsolatban sem találta megállapíthatónak a személyiségi jogsértést. Nem bizonyított, hogy az alperes akkori ügyvezetője tanú7 a felperesi jogelőd becsületének, jó hírnevének megsértésére alkalmas levelet kapott a társaság korábbi, ország1 tulajdonosától, a cég ország1 központjából. A tanú egyértelműen cáfolta az ezzel kapcsolatos felperesi állításokat. tanú4 és tanú5 pedig azt adták elő a tanúvallomásukban, hogy az elbocsátásra és a büntető feljelentésre vonatkozó információkat közvetlenül a felperesi jogelődtől kapták, aki vezetői ülésen számolt be erről. Ezt követően a saját döntése volt, hogy lemondott az alelnöki pozíciójáról, majd megszüntette az egyesületi tagságát. Erre nem bízatták és senki nem szólította fel.

[19] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a személyiségi jog megsértésére alkalmas jogellenes alperesi magatartás bizonyítása hiányában a sérelemdíj tárgyában előterjesztett keresetet elutasította. A Pp. 24. § (2) bekezdés b) pontjára hivatkozva megállapította, hogy a pertárgy értéke 6.400.000 forint volt, a megítélt összegre tekintettel a felperes 37,5 %-ban volt pernyertes. Ezért az elsőfokú bíróság ehhez igazodóan rendelkezett a nagyobb részben pernyertes alperes perköltségéről.

A felperések fellebbezése

[20] A felperesi jogutódok fellebbezésükben a keresetet elutasító ítéleti rendelkezés megváltoztatásával a kereset szerint kérték sérelemdíj megfizetésére kötelezni az alperest. A másodlagos fellebbezési kérelmük az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítására irányult.

[21] Fellebbezési kérelmüket a Pp. 369. § (3) bekezdés a), b), c) és d) pontjaira alapították, jogszabálysértésként a Pp. 265. § (1) bekezdése és a Ptk. 6:540. § (1) bekezdése megsértését állították.

[22] Érvelésük szerint az alperes által 2015. november 5-én kibocsátott azonnali hatályú felmondás, továbbá a 2015. november 9-i feljelentés alkalmas volt a felperesi jogelőd jóhírneve és becsülete megsértésére. Az alperes ezekben az okiratokban hamis állításokat közölt, a felperesi jogelődöt név szerint, bűncselekmény lehetséges elkövetőjeként jelölte meg. Az elsőfokú bíróság ezért tévesen utasította el az ehhez kapcsolódó sérelemdíj iránti igényt. A jogsértést nem csak az előbbi iratok tartalma, hanem az a körülmény is megvalósította, hogy mindez más munkavállalóknak és külső személyeknek is tudomására jutott. Az alperes nem tanúsította a tőle elvárható gondosságot annak érdekében, hogy az említett két dokumentumban rögzített információk ne jussanak illetéktelen személyek tudomására.

[23] A sérelemdíj elutasításának nem képezhette alapos indokát, hogy a tanúvallomások szerint az alperes vezetése mindent megtett annak érdekében, a munkavállalók ne osszanak meg egymással és külső személyekkel illetéktelen információkat a felperesi jogelőről. Az elsőfokú bíróság előbbi megállapítása ellentétben állt a Ptk. 6:540. § (1) bekezdésével, mert a munkáltató felelősségét nem érinti, amennyiben a munkavállalók az ügyvezetői utasítások megszegésével kárt okoznak.

[24] Annak volt jelentősége, hogy az elsőfokú ítéleti tényállás szerint tanú10 és tanú3 beszélgettek egymással több alkalommal a perbeli időszakban a felperesi jogelőd ügyéről. Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy az információk nem az alperesi vezetőktől származtak. Abból a tényből ugyanis, hogy a feljelentéssel érintett ügyről a munkatársak tudtak, az következett, hogy az ehhez kapcsolódó információk csak a vezetőktől származhattak.

[25] Az elsőfokú bíróság nem megfelelően értékelte a zár alá vétellel kapcsolatos iratra vonatkozó tényeket sem. Önmagában a tény, hogy ez az irat a munkavállalók kezébe került, egyértelműen alátámasztotta az alperes felelősségét. Ezzel az irattal csak az alperes rendelkezhetett és legalább gondatlanul eljárva nem akadályozta meg, hogy az irat illetéktelen munkavállalók kezébe kerüljön. Mindez hozzájárult ahhoz, hogy a felperesi jogelőről a jóhírnevét és a becsületét sértő kijelentések történtek a munkavállalók részéről. Az elsőfokú bíróság egyébként megállapította, hogy sor került a felperesi jogelődre nézve sérelmes állításokra. Ezért az is megállapítható, hogy a munkavállalók olyan információkhoz jutottak, amelyek alkalmasak voltak a felperesi jogelőd emberi méltósága megsértésére.

[26] Az alperes nem bizonyította a Ptk. 6:520. §-ában meghatározott kimentési feltételek fennállását, ezért nem mentesülhetett a felelősség alól. Az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott arra, hogy a felperesnek kellett bizonyítania az alperesi mulasztást. Ezzel szemben az alperesnek kellett kimentenie magát a szóbeszéd és a zár alá vétellel kapcsolatos irat vonatkozásában, azonban erre eredményesen nem került sor. Nem annak volt jelentősége, hogy az ügyvezető egyértelműen tiltotta az információk továbbadását, kiszivárogtatását,

mivel ennek ellenére arra mégis sor került. Ezért nem volt lehetőség az alperesi felelősség kizárására és korlátozására.

[27] A sérelemdíj iránti igényt megalapozta, hogy a gyanúsítással kapcsolatos információk kizárólag az alperes vezetőinek a birtokában voltak, azok az ő gondatlanságuk folytán jutottak más munkavállalók tudomására. A zár alá vétellel kapcsolatos irat is kikerült a munkavállalók kezébe, ami szintén az alperes mulasztásának minősült. Az alperesi munkatársak a felperesi jogelőd személyiségi jogainak megsértésére alkalmas tényeket állítottak, véleményt mondtak és rá nézve sérelmes következtetésekre jutottak. Ezért az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset szerinti döntés meghozatala indokolt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme

[28] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a fellebbezéssel érintett részében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[29] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítást folytatott le, a bizonyítékok alapján okszerű következtetésre jutott és megalapozottan utasította el a keresetet. Az alperes fenntartotta az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait.

[30] A perben a felperes nem bizonyította a személyiségi joga megsértését, a jogsértő személyek és a jogsértő magatartás felróhatóságát. Olyan személyiségi jogsérelmet nem is igazolt, ami sérelemdíj megfizetésére alapot adhat. A Ptk. 2:52. § (1) bekezdésében meghatározott törvényi feltételek nem álltak fenn, ezért jogalap hiányában az összecszerűség szempontjait sem kellett értékelni.

[31] Önmagában az azonnali hatályú felmondás és a feljelentés többlet tényállás hiányában, még jogellenessége esetén sem alapoza meg személyiségi jogsértést. A felperes nem is hivatkozott olyan többlet tényre, körülményre, amely alapján a személyiségi jogsértés megállapítható.

[32] A keresetlevél a Pp. 170. § (2) bekezdés d) és e) pontjában előírt követelményeknek sem felelt meg, a felperesi jogelőd ezen hiányosságokat az elsőfokú eljárás során sem tudta pótolni, illetve a hiányos kereseti állításait sem tudta bizonyítani.

[33] A fellebbezés tévesen tartalmazza a Ptk. 6:540. § (1) bekezdését és abban a felperesek azt sem jelölték meg, mit tekintenek kárnak és az ok-okozati összefüggést sem

tárták fel. Csúpan bizonyítékokkal alá nem támasztott következtetéseket, feltételezéseket adtak elő, amelyek alapján nincs lehetőség sérelemdíj megfizetésére.

[34] A meghallgatott tanúk cáfolták a felperesi előadásokat. Egyetlen bizonyíték sem igazolta, hogy az alperesnek, illetve az alperesi munkavállalóknak bármi közük lett volna a zár alá vétellel kapcsolatos irathoz. Az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott az EBH2009.M.1 számú döntésre, ami jelen ügyben is alkalmazandó volt. Ezért a szóbeszéddel kapcsolatban sem volt alap a sérelemdíj megállapítására.

[35] A BH2016.9.241 számú döntés szerint a személyiségi jogsértésnek nem automatikus következménye a sérelemdíj megfizetése. Jelen perben nem lehetett figyelmen kívül hagyni, hogy az azonnali hatályú felmondás nem a tartalmi körülmények, hanem az elkészttség miatt minősült jogellenesnek az Mt. 78. § (2) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék ügyszám2. számú jogerős ítélete szerint.

[36] A személyiségi jogok megsértése, továbbá a sérelemdíjat megalapozó tények bizonyítása hiányában az elsőfokú bíróság megalapozottan döntött a kereset elutasításáról.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[37] A felperesek fellebbezése nem alapos.

[38] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel érintett körben a tényállást helyesen állapította meg és a bizonyítékok Pp. 279. § (1) bekezdésének megfelelő értékelése alapján, helytállóan utasította el a sérelemdíj iránti keresetet.

[39] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 370. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül. Ez alapján nem érintette azt az ítéleti rendelkezést, amelyben az elsőfokú bíróság a részvények ellenértékeként 7.306,26 euró és a késedelmi kamat megfizetésére kötelezte az alperest. Az elsőfokú bíróság a 21.M.70.217/2020/26. számú végzésében ezzel összefüggésben rendelkezett az elsőfokú ítélet rész-jogerejének megállapításáról.

[40] Az ítéltábla a fellebbezés alapján nem látott lehetőséget az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, mivel a felperesek a fellebbezésükben a Pp. 381. §-a alkalmazását megalapozó, az ügy érdemi elbírálására kiható lényeges eljárási jogszabálysértést nem is állítottak.

[41] A felperesek fellebbezésükben anyagi jogszabálysértésként a Ptk. 6:540. § (1) bekezdésére hivatkoztak, azonban tartalmában az Mt. által szabályozott körben, a munkáltató részéről a munkavállaló sérelmére megvalósult személyiségi jogsértéssel összefüggő igényt érvényesítettek. A téves jogszabályra történő hivatkozás ezért nem képezte akadályát a fellebbezés érdemi elbírálásának. Az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette az ítélete indokolásában, hogy a sérelemdíj iránti igényt az Mt. 9. §-a alapján alkalmazandó, a Ptk. 2:42-54. §-ai alapján kellett elbírálni. Az Mt. kártérítési felelősségre vonatkozó szabályai alkalmazásának pedig a sérelemdíj összegének meghatározása körében lehetett jelentősége.

[42] A felperesek fellebbezése nem érintette az elsőfokú ítéletben a szervezetlben betöltött tisztséggel és tagsággal, illetve a tanú7nak a ország1 központból megküldött levéllel kapcsolatban megállapított tényeket és az abból levont jogi következtetéseket. Ezért a fellebbezési eljárásban nem volt vitatott, e körben személyiségi jogsértés hiányában sérelemdíj megállapítására sem volt lehetőség.

[43] A felperesek fellebbezésükben a bizonyítékok eltérő értékelésével, eltérő jogi következtetések levonásával kérték a jóhírnév, illetve a becsület megsértésének megállapítását. A fellebbezési eljárásban az emberi méltóság megsértésére is hivatkoztak, amit – túl azon, hogy annak megsértése csak az emberi létezés megkérdőjelező magatartás esetén állapítható meg (EBH2007.1598) - a Pp. 373. § (1) bekezdésére figyelemmel érdemben nem lehetett értékelni.

[44] A Ptk. 2:52. § (1) bekezdése értelmében, akit személyiségi jogában megsértenek, sérelemdíjat követelhet az őt ért nemvagyonni sérelemért. A Ptk. 2:52. § (2) bekezdése alapján a sérelemdíj érvényesítéséhez nem mellőzhető a személyiségi jogsértés tényének bizonyítása. A felpereseknek ezért, figyelemmel a Pp. 265. § (1) bekezdésére is, a Ptk. 2:43. § (1) bekezdésének d) pontjában meghatározott becsület és jóhírnév sérelmét, az alperes személyiségi jogot sértő magatartását bizonyítaniuk kellett, mivel csak az ehhez kapcsolódó nem vagyonni sérelem alapozhatta meg a sérelemdíjfizetési kötelezettséget.

[45] Peradat, hogy a Fővárosi Törvényszék ügyszám2. számú jogerős ítélete alapján az alperes jogellenesen szüntette meg a felperesi jogelőd munkaviszonyát. Az alperes a 2015. november 9-ei azonnali hatályú felmondásban arra hivatkozott, a felperesi jogelőd a feltárt visszaélések kapcsán elmulasztotta az ellenőrzési kötelezettsége teljesítését.

[46] Függetlenül attól, hogy az előbbi perben az elsőfokú bíróság az azonnali hatályú felmondás indokolását érdemben nem vizsgálta, helyesen hivatkozott az alperes a fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy a jogviszony megszüntetésének a jogellenessége önmagában nem jelent személyiségi jogsértést (BH2020.185.). Amennyiben tehát többlet tényállítás

bizonyítása hiányában nem állapítható meg a becsület, illetve a jóhírnév megsértése, abban az esetben a sérelemdíj iránti igény jogalap hiányában alaptalan.

[47] Az elsőfokú bíróság a bírói gyakorlatra hivatkozva részletesen és helyesen indokolta, hogy a büntető feljelentés kapcsán nem volt bizonyított a sérelemdíjat megalapozó személyiségi jogsértés. Az alperes visszaéléseket észlelt, ezért megillette az a jog, hogy feljelentést tegyen, amit belső vizsgálat előzött meg. Ennek következtében a vezetőségben bizonyítottan kialakult az a meggyőződés, vélemény, hogy az alperes sérelmére bűncselekmény történt. Ezért az alperes a feljelentésben nem tett jobb tudomása ellenére olyan tényállítást, amely valótlanúságáról, alaptalanságáról tudomása volt, vagyis a feljelentést nem visszaélésszerűen tette. A feljelentés a felperesi jogelődre vonatkozóan kizárólag azt tartalmazta, hogy felettesként jóváhagyta egyéb érdekelt munkáját, továbbá annak a bűncselekménynek a megnevezését, amire a feljelentés vonatkozott. Ezen kívül semmilyen állítás, minősítés nem történt, a feljelentés nem tartalmazott szükségtelenül bántó, sértő hangnemet, kijelentéseket, az a lefolytatott vizsgálat megállapításait és az abból levont következtetéseket objektíven tartalmazta.

[48] Helyesen vette figyelembe az elsőfokú bíróság az EBH2019.M.1. számú elvi határozatban foglaltakat is, amely értelmében önmagában a munkavállaló személyét érintő szóbeszéd még nem alapozza meg a munkáltató személyiségi jogsértésén alapuló sérelemdíj fizetési kötelezettségét. Az elvi határozatban foglaltak alapján a felpereseknek azt kellett bizonyítani, a munkavállalók az alperes magatartása folytán szereztek tudomást a felperesi jogelődöt érintő feljelentés körülményeiről, azaz a munkáltató magatartása folytán szereztek tudomást arról, hogy a felperessel szemben milyen gyanú merült fel és ellene feljelentést tettek, továbbá a munkáltató magatartása miatt vált ismertté a feljelentés tartalma is.

[49] A perben meghallgatott tanúk vallomása alapján helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes által jogszerűen lefolytatott belső vizsgálódás elindított egy találgatást a munkavállalók között. A beszélgetések összefüggtek azzal, hogy a belső vizsgálatban a gazdasági osztály munkatársai részt vettek és tevékenységük a felperesi jogelőd munkáját is érintette. tanú10 a tanúvallomásában azonban azt adta elő, hogy az elbocsátásra és a feljelentésre vonatkozó információkat maga a felperesi jogelőd osztotta meg vele. tanú3 vallomása pedig azt igazolta, hogy az alperes vezetői kifejezetten titoktartást kértek a munkavállalóktól, ezért a munkatársak külső személyekkel nem osztottak meg ezzel összefüggő információt.

[50] A zár alá vétel iránti kérelmet is tartalmazó feljelentésről tanú9 korábbi ügyvezető a tanúvallomásában nem mondta el, hogy az iratot kitől kapta meg. Ennek kapcsán a felperesi jogelőd is kizárólag annyit adott elő, hogy az egyik munkatárs mutatta meg az iratot neki, amely állítása szerint „valamilyen úton-módon került e munkavállalóhoz”. A felperesi jogelőd tehát egyrészt maga sem nevezte meg azt a munkavállalót, aki az iratot bemutatta neki, és azt sem jelölte meg, hogyan jutott e személy az okirathoz, ennek folytán konkrét tényállítást sem tett arra, az alperes milyen szerepet játszott az irat kikerülésében. A munkáltatói jogsértésről csak annak alapján lehetett volna állást foglalni, ha egyértelműen

kiderül, ki volt az, aki a dokumentumot a felperesi jogelődhez és tanú9hez eljuttatta, és ahhoz az alperes közrehatása vagy a saját magatartása (alperes tudta nélküli lemásolása, lefotózása) folytán jutott. A szóbeszéd ténye, illetve egy dokumentum tartalmának ismerete ugyanis – a fellebbezéssel ellentétben - nem pótolta annak bizonyítását, hogy a személyiségi jogsértést az alperes jogellenes magatartása idézte elő.

[51] Az elsőfokú eljárásban lefolytatott bizonyítási eljárás alapján tehát azt lehetett megállapítani, hogy a munkavállalókhöz eljutott az a hír, hogy az alperesnél visszaélések történtek, amelyekben felvetődött a felperesi jogelőd felelőssége és ezzel kapcsolatban az alperes feljelentést is tett. Ezeket az információkat azonban egyrészt a felperesi jogelőd is megosztotta a munkatársakkal, másrészt a jogszerű vizsgálódással együtt járó munkavállalói találgatások, pletykák önmagukban nem jelentenek személyiségi jogsértést. A zár alá vételt tartalmazó irat kapcsán pedig a felperesi jogelőd nem bizonyította, hogy az a munkáltató magatartása miatt került nyilvánosságra, illetve ezáltal az alperes okozott nemvagyoni sérelmet. Mindezek alapján a személyiségi jogsértés jogkövetkezménye alkalmazására nem volt lehetőség.

[52] A fentiekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helyes indokaira tekintettel helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[53] A felperések fellebbezése alaptalan volt, ezért a Pp. 83. §-a alapján kötelesek a fellebbezési eljárásban pernyertes alperes által felszámított perköltséget megtéríteni. Az alperes a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-a alapján a megbízási szerződéssel igazolt összegben érvényesítette a perköltségét. A másodfokú bíróság a felszámításnak megfelelően, a Pp. 87. § (1) bekezdése alkalmazásával egyetemlegesen kötelezte a felperéseket annak megfizetésére.

[54] A felperések jogutódként nem álltak munkaviszonyban az alperessel, ezért a Pp. 525. §-ában szabályozott munkavállalói költségkedvezményre nem voltak jogosultak. Fellebbezésük alaptalan volt, ezért a fellebbezett pertárgyértékhez (4.000.000 forint) igazodó fellebbezési illeték megfizetésére kötelesek.

[55] Az illetékre vonatkozó rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdésén, továbbá a 78. § (4) bekezdésén alapult, figyelemmel a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2a) bekezdésére.

[56] A másodfokú bíróság tájékoztatja a felpereseket, hogy az illetéket a NAV 10032000-01070044-09060018 illetékbevételi számlájára kell befizetni, a közleményben fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

Budapest, 2024. március 28.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
előadó bíró

dr. Szalai Beatrix s.k.
bíró